

KRAJOWA RADA SĄDOWNICTWA
Nr WP.022.1.2023

Warszawa, 7 lipca 2023 r.

Sygn. akt K 1/23

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

1825

Pismo procesowe Krajowej Rady Sądownictwa

Krajowa Rada Sądownictwa, podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie w odpowiedzi na stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 19 maja 2023 r. oraz Ministra Finansów z dnia 24 kwietnia 2023 r. przedstawia stanowisko:

1. Krajowa Rada Sądownictwa zgadza się z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich zawartym w punkcie 1 pisma z dnia 19 maja 2023 r.
2. Krajowa Rada Sądownictwa wnosi o oddalenie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich zawartego w punkcie 2 pisma z 19 maja 2023 r.
3. Krajowa Rada Sądownictwa wnosi o pominięcie stanowiska Ministra Finansów z 24 kwietnia 2023 r. i z przyczyn formalnych i merytorycznych.

Uzasadnienie

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich w punkcie 2 pisma z dnia 19 maja 2023 r.

1. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie 19 maja 2023 r. wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na niedopuszczalność wydania orzeczenia w zakresie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa obejmującego „materię wynagrodzenia sędziów Trybunału Konstytucyjnego” kwestionując w tym zakresie legitymację Krajowej Rady Sądownictwa do występowania na podstawie art. 186 ust. 2 Konstytucji RP ze skargą

do Trybunału Konstytucyjnego. W uzasadnieniu swojego stanowiska Rzecznik powołał się na fakt, iż w składzie Krajowej Rady Sądownictwa sędziowie Trybunału Konstytucyjnego w odróżnieniu od pozostałych sędziów nie mają swoich przedstawicieli, a Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem powołanym do stania na straży niezależności Trybunału Konstytucyjnego. Rzecznik przywołał w tym zakresie wyrok TK z 9 grudnia 2015 r., K 35/15, OTK-A 2015, nr 11, poz. 186.

2. Krajowa Rada Sądownictwa nie zgadza się w powyższym stanowiskiem i wskazuje, posiada legitymacje skargową w powyższym zakresie. W treści uzasadnienia przywołanego w piśmie RPO wyroku przytoczono argumentację potwierdzającą legitymację Krajowej Rady Sądownictwa. Trybunał Konstytucyjny wprost stwierdził, iż *„jedyną kompetencją konstytucyjnie temu organowi (KRS) przypisaną, a związaną z TK, jest kompetencja do inicjowania kontroli konstytucyjności aktów normatywnych w takim zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Skoro niezależność TK i niezawisłość jego sędziów mają przełożenie na niezależność sądów i niezawisłość sędziów, to KRS na mocy art. 186 ust. 2 Konstytucji może inicjować kontrolę konstytucyjności zarówno aktów normatywnych dotyczących tej pierwszej, jak i drugiej materii.”* Trybunał Konstytucyjny uznał zatem uprawnienie Rady do składania skargi także w odniesieniu do przepisów ustawowych regulujących np. organizację i postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym.
3. Za uznaniem legitymacji Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiotowej sprawie, poza przywołaną argumentacją Trybunału Konstytucyjnego, przemawia wykładnia językowa i systemowa art. 186 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 191 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Konstytucji. Uwzględniając wewnętrzną systematykę aktu należy podnieść, iż wszystkie wskazane przepisy zostały zamieszczone w Rozdziale VIII Konstytucji Sądy i Trybunały zawierającym jedynie śródtytuły; w art. 173 Konstytucji wskazano zaś, iż Sądy i Trybunały są władzą (jedną) odrębną i niezależną od innych władz. Wykładnia sprowadzająca się do rozróżnienia i ograniczenia uprawnień Krajowej Rady Sądownictwa w odniesieniu do jednej władzy Sądów i Trybunałów jest zatem sprzeczna z umiejscowieniem przepisów regulujących uprawnienia Rady (*argumentum a rubrica*).
4. Prawodawca konstytucyjny dokonał rozróżnienia terminów sędzia sądu powszechnego, sędzia sądu administracyjnego (art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji), sędziego Trybunału Konstytucyjnego (art. 195 ust. 1 Konstytucji) od ogólnego terminu sędzia, którym posługuje się w szeregu przepisów Konstytucji w tym art. 186 ust. 2. Pominięcie tego rozróżnienia stanowiłoby naruszenie zakazu wykładni synonimicznej, a nadto

prowadziłoby do obniżenia poziomu ochrony sędziów Trybunału Konstytucyjnego w porównaniu do przykładowo sędziów sądów rejonowych. Część konstytucyjnych zasad stanowiących o pozycji ustrojowej sędziego, zostało odniesionych wyłącznie do ogólnego terminu sędzia i nie zostało powtórzonych w Konstytucji z uwzględnieniem odmienności ustrojowych w odniesieniu do terminu sędzia Trybunału Konstytucyjnego.

5. Krajowa Rada Sądownictwa realizuje swoje uprawnienia i obowiązki konstytucyjne w szerokim zakresie w odniesieniu do pozycji ustrojowej sędziów. W odróżnieniu jednak od podmiotów wymienionych w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji może występować z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w art. 188 Konstytucji jeżeli akt normatywny nie dotyczy spraw objętych zakresem działania Rady, a dotyczy niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Dopuszczalność wniosku określa art. 186 ust. 2 Konstytucji, a nie pojęcie sprawy objętej zakresem działania Rady. Przykładowo Krajowa Rada Sądownictwa jest uprawniona do wystąpienia z wnioskiem dotyczącym szczególnych regulacji podatkowych dotyczących sędziów, w zakresie, w którym wpływają one na niezawisłość sędziów. Odnosząc tę argumentację do przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż pozbawiona zatem przedmiotowo istotnego znaczenia jest argumentacja Rzecznika Praw Obywatelskich, iż w skład Rady nie wchodzi sędziowie Trybunału Konstytucyjnego, czy też Rada nie bierze udziału w wyłanianiu składu Trybunału Konstytucyjnego. Na marginesie należy zauważyć, iż w aktualny skład Krajowej Rady Sądownictwa wchodzi sędzia Trybunału Konstytucyjnego w stanie spoczynku, jako przedstawiciel Prezydenta RP.
6. Podsumowując, Krajowa Rada Sądownictwa podziela przytoczoną argumentację w wyroku Trybunału Konstytucyjnego, wskazującą na jej legitymację, wnosi w konsekwencji o oddalenie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich o umorzenie postępowania w tej części.
7. Krajowa Rada Sądownictwa podziela pozostałą część stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich, nie odnoszącą się do wniosku o umorzenie postępowania, przedstawiona argumentacja Rzecznika stanowi bowiem powielenie argumentacji przedstawionej już przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i oczywiście argumentacji Krajowej Rady Sądownictwa.

**Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie opinii Ministra Finansów
z 24 kwietnia 2023 r.**

8. Krajowa Rada Sądownictwa wnosi o pominięcie opinii Ministra Finansów z 24 kwietnia 2023 r. zarówno z przyczyn formalnych, jak i merytorycznych.
9. Zgodnie z art. 190 ust. 3 zd. 3 Konstytucji w przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z **opinią Rady Ministrów**. Zgodnie zaś z art. 65 ust. 1 ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) jeżeli orzeczenie może wywołać skutki wiążące się z nakładami finansowymi nieprzewidzianymi w ustawie budżetowej albo ustawie o prowizorium budżetowym, Prezes Trybunału zwraca się do Rady Ministrów o przedstawienie, w terminie 2 miesięcy, opinii w sprawie. W tym trybie zażądano opinii od Rady Ministrów. W miejsce opinii Rady Ministrów została przedstawiona opinia Ministra Finansów, co wprost potwierdza pismo Ministra Sprawiedliwości z 15 czerwca 2023 r., w którym stwierdzono, iż „Ministerstwo Finansów nie zwracało się do Ministerstwa Sprawiedliwości o pomoc przy sporządzaniu opinii z dnia 24 kwietnia 2023 r.” (pismo MS w załączeniu).
10. Opinia Ministra Finansów nie stanowi tym samym stanowiska Rady Ministrów. Zgodnie z §2 ust. 1 i 2 uchwała Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348). Rada Ministrów działa na zasadzie kolegalności, rozpatrując sprawy i podejmując rozstrzygnięcia na posiedzeniach, bądź w drodze korespondencyjnego uzgodnienia stanowisk (tryb obiegowy). Odsobnione stanowisko Ministra Finansów nie stanowi tym samym podjętej kolegalnie opinii Rady Ministrów, nie może stanowić wiążącej podstawy do ustaleń w sprawie skutków budżetowych i z tych przyczyn podlega pominięciu jako nieprzydatny środek dowodowy.
11. Niezależnie od wskazanej przyczyny formalnej, opinia Ministra Finansów wychodzi z błędnych przesłanek, przywołuje błędne kryteria oceny spełnienia normy z art. 178 ust. 2 Konstytucji, czy też przesłanek odstępstwa od zasady ochrony wynagrodzeń sędziowskich. Odwołanie się w opinii Ministra Finansów (strony 12 i następne) do poziomu wynagrodzeń członków korpusu służby cywilnej, pracowników sfery budżetowej, czy nawet nauczycieli stanowi **błąd fałszywego założenia**. **Wymienione**

grupy zawodowe mają wynagrodzenia kształtowane w sposób arbitralny przez władzę ustawodawczą i wykonawczą. Odwołanie się do arbitralnie ustalanych wynagrodzeń jako kryterium obiektywnego jest błędne. Ustrojowe uregulowanie sposobu kształtowania wynagrodzeń sędziowskich poprzez odwołanie się do podstawy naliczenia – przeciętnego wynagrodzenia za II kwartał roku poprzedniego miało na celu właśnie odebranie możliwości arbitralnego kształtowania wynagrodzeń sędziowskich, a przez to wpływania na niezawisłość sędziowską poprzez degradację dochodów, czy też tylko groźbę degradację poziomu dochodów sędziów. Uwaga ta odnosi się do także do zastosowania kryterium wynagrodzeń innych grup zawodowych, np. grup wynagradzanych w oparciu o ustawę „kominową”, których wynagrodzenia są ustalane arbitralnie przez władzę ustawodawczą i wykonawczą, jak również do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którego wynagrodzenie, co należy przyznać nie jest ustalone na poziomie odpowiadającej godności Głowy Państwa, a którego przywołanie jako argumentu jest niestosowne.

12. Gwarancja konstytucyjna wynagrodzenia sędziów wynika także z ograniczeń tej grupy zawodowej, która w odróżnieniu od innych grup zawodowych pozbawiona jest nie tylko prawa do prowadzenia sporu zbiorowego w zakresie wynagrodzeń, ale również do zawierania porozumień w zakresie regulacji wynagrodzeń w oparciu o zasady dialogu społecznego. Wobec braku możliwości prowadzenia sporu zbiorowego i kształtowania wynagrodzenia na drodze dialogu społecznego jedyną formą ochrony przed arbitralnością władzy wykonawczej i ustawodawczej jest mechanizm kształtowania wynagrodzeń odwołujący się do obiektywnego wskaźnika przeciętnego wynagrodzenia i egzekwowanie tego mechanizmu w sytuacji złamania zasad poprzez wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego.
13. Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że opinia Ministra Finansów przekracza granice skargi przywołując argumentację dotyczącą **stanu spoczynku sędziów** (opinia MF s. 17 i nast.). Stan spoczynku sędziów stanowi konstytucyjną gwarancję niezawisłości określoną w art. 180 ust. 3 i 4 Konstytucji. Stan spoczynku nie jest przedmiotem wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, ani pozostałych uczestników postępowania. Faktem istnienia tej gwarancji konstytucyjnej nie można uzasadniać odstąpienia od stosowania przepisu art. 178 ust. 2 Konstytucji, stanowiącego gwarancję wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków. Tego rodzaju argumentacja stanowi naruszenie zakazu wykładni *per non est*, prowadzi

bowiem do uznania ochrony wynagrodzeń sędziowskich ujętej w przepisie Konstytucji, jako zbyt wysokiej wobec istnienia stanu spoczynku i powinna zostać pominięta.

14. Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że argumentacja Ministra Finansów dotycząca relacji przeciętnych wynagrodzeń sędziowskich w porównaniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce jest również chybiona i wynika z braku zrozumienia ustrojowego mechanizmu kształtowania wynagrodzeń sędziowskich. Mechanizm ten odwołuje się do podstawy, którą jest przeciętne wynagrodzenie w gospodarce za II kwartał wyliczane przez GUS, ale kształtuje na poziomie od 2,05 przeciętnych wynagrodzeń nawet do 3,23 przeciętnych wynagrodzeń w odniesieniu do wynagrodzeń sędziów sądów apelacyjnych. Przeciętne wynagrodzenie sędziego po doliczeniu dodatku z tytułu wysługi lat w wysokości od 5% do 20% podstawy wynagrodzenia, nagród jubileuszowych, tzw. „trzynastego wynagrodzenia”, dodatków funkcyjnych może kształtować się na poziomie 250 – 320% przeciętnego wynagrodzenia zależnie od stawki awansowej sędziego. Istotą sporu jest spadek tej relacji wobec zamrożenia wynagrodzeń sędziów – arbitralnego ustalenia ich wysokości w ustawie o budżecie. Spadek ten został odnotowany również w opinii Ministerstwa Finansów (s. 12) **z poziomu 381% w 2020 r. do poziomu 329% w 2022 r.** Trzeci rok z rzędu odstępstwa od normy konstytucyjnej zapewne będzie skutkował dalszym spadkiem tej relacji do wysokości poniżej 300% w 2023 r. Spowoduje to realny spadek wynagrodzeń sędziowskich nawet o 25% w stosunku do wynagrodzeń wynikających z prawa o ustroju sądów powszechnych.
15. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wyliczenia Ministra Finansów obarczone są błędami natury metodologicznej – znacząca grupa orzeczników została w 2023 r. wyjęta z kategorii sędziów do asesorów (stan zatrudnienia asesorów – 492 w I kwartale 2023 r.). Na przyrost liczby asesorów wskazuje załączone pismo Ministerstwa Sprawiedliwości. W tej sytuacji wobec zmniejszenia się liczby sędziów w grupie orzeczników na korzyść asesorów, osiągnięcia przez sędziów wyższych stawek awansowych i wysługi lat, przy braku sędziów z małym stażem siłą rzeczy przeciętna wynagrodzeń sędziowskich rosła, fałszując rzeczywisty obraz degradacji wynagrodzeń sędziowskich w relacji do przeciętnych wynagrodzeń w gospodarce. Ustalenie rzeczywistego obrazu wynagrodzeń powinno skutkować doliczeniem do grupy sędziów także asesorów sądowych. Z informacji Ministerstwa Sprawiedliwości wynika również, iż nie dysponuje ono wyliczeniami wynagrodzeń prokuratorskich, Ministerstwo

Finansów wykraczając poza skargę dokonało zliczenia dwóch grup zawodowych sędziów i prokuratorów, którzy nie są objęci ochroną konstytucyjną.

16. Odnosząc się do sytuacji nadzwyczajnych z lat poprzednich jak pandemia COVID-19 (s. 7) i przykładowego mechanizmu obniżania wynagrodzeń pracownikom w trakcie przestoi (s. 6) Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że wszystkie wskazane nadzwyczajne okoliczności, jak pandemia, zerwanie łańcuchów dostaw, kryzys energetyczny, wojna na Ukrainie, czy polityka fiskalna tzw. helicopter money zostały wkomponowane w podstawowy mechanizm kształtowania wynagrodzeń sędziowskich, wynikający w ustaw ustrojowych. Wszystkie te zjawiska wpływają bowiem na poziom przeciętnych wynagrodzeń. Zauważyć trzeba, że w roku pandemicznym wzrost podstawy, tj. przeciętnego wynagrodzenia był symboliczny, a i tak wynagrodzenia sędziowskie zostały zamrożone. W 2022 r. i 2023 r. wzrost wynagrodzeń jest niższy niż poziom inflacji, co w przypadku nawet braku zamrożenia w porównaniu do poziomu przeciętnych wynagrodzeń przełożyłoby się także na wzrost poziomu wynagrodzeń sędziowskich niższy niż poziom inflacji, wynagrodzenia sędziowskie zostały jednakże zamrożone w porównaniu do poziomu przeciętnych wynagrodzeń. Mechanizm kształtowania wynagrodzeń, obowiązujący w ustawach ustrojowych, uwzględnia okoliczności przywoływane w piśmie Ministra Finansów, ponieważ odnosi się do obiektywnego kryterium wynagrodzenia, którego wysokość jest kształtowana m. in. wskazanymi wyżej nadzwyczajnymi okolicznościami.
17. W sytuacji zagrożenia stabilności finansów Państwa jednorazowo dopuszczalne jest zamrożenie wynagrodzeń sędziowskich, co zostało obszernie przedstawione we wnioskach skarżących stron i w kolejnych pismach ze wskazaniem obiektywnych kryteriów wskazujących na zaistnienie tego rodzaju stanu. Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że z pisma Ministra Finansów nie wynika jednakże, w aktualnej sytuacji doszło do zagrożenia stabilności finansów Państwa doszło, jak również, że do tego dojdzie w perspektywie 2023 r. i kolejnych lat. Przeciwnie, wzrost wydatków jest wynikiem przyjętej strategii, czy jak to zostało określone – „zastosowania repriorytetyzacji wydatków publicznych” (s. 5) m.in. koniecznością złagodzenia społeczno- gospodarczych skutków napaści zbrojnej Rosji na Ukrainę, czy też podejmowania szeregu działań prorozwojowych, inwestycji. **Nie kwestionując priorytetów wydatków publicznych, należy zauważyć, iż ich określenie, w tym także wzrost, nie stanowi przesłanki uzasadniającej przyjęcie istnienia zagrożenia**

stabilności finansów Państwa i odstąpienia po raz trzeci z rzędu od chronionego konstytucyjnie kształtowania wynagrodzeń sędziowskich.

18. Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że w piśmie Ministra Finansów błędnie przyjmuje się sumaryczną kwotę 750 mln złotych, jako sumę konieczną do zrealizowania wzrostu wynagrodzeń sędziowskich w 2023 r. zgodnie z konstytucyjnie chronionym mechanizmem. Wskazana kwota obejmuje nie tylko wzrost wynagrodzeń sędziów, ale także referendarzy i prokuratorów. Wzrost wynagrodzeń sędziowskich spowoduje wzrost wydatków w budżetu państwa najwyżej o kwotę 512 mln, co stanowi 0,01 % PKB. Wskazany wzrost wydatków nie spowodowałby wzrostu państwowego długu publicznego o tę wartość. Ministerstwo Finansów pominęło bowiem fakt przełożenia się na konsumpcję tej sumy, jak również sumarycznej wartości danin publicznych odprowadzanych od wynagrodzeń sędziów, sięgających w odniesieniu do tej kwoty 41%, a także wpływ podatków pośrednich od tej kwoty. Rzeczywisty wpływ na zadłużenie obejmujący pominięte przez Ministerstwo Finansów dane sięga szacunkowo kwoty rzędu 0,005 % PKB.
19. W tym miejscu należy przypomnieć, iż ogłaszane przez przedstawicieli Ministerstwa Finansów w szeregu publikacjach prasowych szacunki zmian podatkowych tzw. Polskiego Ładu wskazują, iż Skarb Państwa zrezygnował z podatku dochodowego w kwotach rzędu 17 mld złotych, 27 mld złotych, czy nawet 46 mld złotych zależnie od dat publikacji. Obciążenia podatkowe sędziów wzrosły zaś, ich wynagrodzenia w ostatnim progu podatkowym zostały objęte zwiększoną sumą danin publicznoprawnych (podatek dochodowy i składka zdrowotna) i wynoszą obecnie 41%.
20. Przechodząc do obiektywnych danych zawartych w dokumencie: „Analiza wykonania budżetu państwa i założeń polityki pieniężnej w 2022 r.” – dalej w skrócie: Analiza z 2022 r. (Druk Sejmowy 3371), Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że zgodnie z w/w dokumentem „*dochody budżetu państwa wyniosły 504,8 mld zł i były o 2% wyższe niż 2021 r. oraz o 2,6% wyższe od prognozy zawartej w ustawie budżetowej na rok 2022. Wydatki budżetu państwa wyniosły 517,4 mld zł. Były one o 0,7% niższe od wydatków wykonanych w 2021 r. oraz o 0,9% niższe od limitu ustalonego w ustawie budżetowej na rok 2022. Deficyt budżetu państwa wyniósł 12,6 mld zł. Ze względu na wykonanie prognozy dochodów w wyższej kwocie niż zaplanowano w ustawie budżetowej oraz wykonanie planu wydatków w kwocie niższej od ustalonego limitu deficyt ten był o ponad połowę niższy od deficytu zapisanego w ustawie budżetowej na rok 2022, wynoszącego 29,9 mld zł. Był także niższy – o ponad 50% – od deficytu z roku 2021.*”

(s. 10). „gospodarka Polski osiągnęła wysokie tempo wzrostu, które wyniosło 5,1%. Było ono o 1,6 punktu procentowego wyższe od tempa wzrostu gospodarczego w całej Unii Europejskiej oraz w strefie euro”. (s. 12).

21. **Krajowa Rada Sądownictwa podkreśla, że dane, w tym zwłaszcza informacje dotyczące wykonania wyższych od prognozy dochodów budżetu, nie wskazują na istnienie stanu zagrożenia stabilności finansowej Państwa, nie uzasadniają tym kolejnego (trzeciego) braku waloryzacji wynagrodzeń sędziowskich, zgodnie podstawą prawną wynikająca z rozwiązań ustrojowych.** Na marginesie należy zauważyć, iż we wskazanym dokumencie stwierdzono ponadto, że: „*łącznie na lata 2021-2022 zaplanowano przekazanie różnym podmiotom, z pominięciem budżetu państwa, środków w formie skarbowych papierów wartościowych w wysokości 59,5 mld zł.*” (s. 15).
22. Z powyższych informacji wynika zatem, że państwo dysponowało zatem środkami pozwalającymi na realizację chronionego konstytucyjnie mechanizmu kształtowania wynagrodzeń sędziowskich w 2022 r. i dysponuje tymi środkami także w roku budżetowym 2023 r. Odstąpienie od ustawowego mechanizmu w ustawie ośrodbudżetowej stanowi wyraz arbitralnego kształtowania wynagrodzenia sędziów z naruszeniem przepisu art. 178 ust. 2 Konstytucji w ramach tzw. repriorytetyzacji wydatków publicznych.
23. Zasadność twierdzeń Ministra Finansów zawartych w analizowanej opinii podważa również rządowy projekt ustawy z 12 czerwca 2023 r. – o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 oraz niektórych innych ustaw (Druk Sejmowy nr 3323), w którym przewidziano dodatkowe wydatki Skarbu Państwa w 2023 r. wymagające zmiany ustawy budżetowej w wysokości 14 mld złotych. W projekcie tym przewidziano również jednorazowe wypłaty wynagrodzeń sędziom, asesorom i referendarzom w łącznej kwocie 40 mln złotych. Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że brak jest jakiegokolwiek podstawy prawnej do dodatkowej gratyfikacji, która nie jest uregulowana w ustawach ustrojowych dotyczących sądownictwa oraz w prawie pracy. Projekt świadczy o całkowitej arbitralności kształtowania wynagrodzeń sędziów, co stanowi naruszenie zasady niezawisłości sędziowskiej. Wskazuje również na możliwość przeznaczenia środków na realizację konstytucyjnie chronionego mechanizmu kształtowania wynagrodzeń sędziowskich w wysokości 520 mln złotych, w sytuacji zaplanowania dodatkowych wydatków w wysokości 14 mld złotych. Opinia Ministra Finansów stoi

w sprzeczności z Analizą wykonania budżetu państwa i założeń polityki pieniężnej w 2022 r., ze stanowiskiem Rady Ministrów wynikającym z przywołanego uzasadnienia projektu ustawy.

24. Reasumując Krajowa Rada Sądownictwa podtrzymuje dotychczasowe stanowisko oraz wnosi o nieuwzględnienie przez Trybunał Konstytucyjny opinii Ministerstwa Finansów zarówno ze względów formalnych, jak i merytorycznych.

sędzia dr Anna Dalkowska

sędzia dr Maciej Nawacki

Załączniki:

1. Pismo Ministra Sprawiedliwości z dnia z 15 czerwca 2023 r.
2. 6 odpisów pisma procesowego.